కథా-నిలయం
శ్రీకాకుళం

బాకీ

నీకో విషయం చెప్పాల్సివస్తున్నందుకు చాలా విచారంగావుంది. ఏంచేయను? అవసరంవల్ల చెప్పవల్సి వస్తుంది. ఇప్పటి విషయంకూడా కాదుయిది. రెండుసంవత్సరాల క్రితం సంగతి. సరిగ్గాయిదేవేళకు జరిగింది. బాగా ఆలోచిస్తే బహుశా నీకే గుర్తురావచ్చు" అన్నాడు విశ్వనాథం నడుస్తూ.

సత్యం అతనిప్రక్కనే నడుస్తున్నాడు. విశ్వనాథం యిలాఅనటం అతనికి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఈ ధోరణి....తనకు, విశ్వనాథానికి మధ్య ఎప్పుడూ రానిది. అటువంటిది అగస్మాత్తుగా తనకు బాధ కలిగించే పద్ధతిలో యిలా మాట్లాడుతున్నాడంటే సహించరానిదయింది,

"నే ఎంతగానో ఆలోచించాను. ఏం పాలుపోలేదు. అందులోనూ నువ్వు చెప్పాల్సి వస్తున్నందుకు విచారించే విషయం అంతకన్నా కనబడలేదు" అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం ఆశ్చర్యంగా ఆగిపోలేదు. అతనసలు ముఖం ఆశ్చర్యంగా పెట్టనూ పెట్టలేదు. చాలా దగ్గరగా పోయిన కారుని మెలకువగా తప్పుకున్నాడు సత్యం.

"అయితే గుర్తు రాలేదన్నమాట?"

"ఊహూఁ"

"ఈరోడ్డు చాలా రద్దీగావుంది అలా పోదాంపద."

ఇద్దరూ ప్రక్కసందులోకి తిరిగి ప్రశాంతంగా వున్న యిళ్ళ మధ్యనుంచి నడవసాగారు.

సత్యం చాలా ఆదుర్దా పడుతున్నాడు. కొద్దిగా చికాకూ, భయం అతని కళ్ళలో స్పష్టంగా కనబడుతున్నాయి.

"చప్పున చెబుదూ!"

"చెప్పమంటావా?"

విశ్వనాథం సంశయాన్ని చూస్తే సత్యానికి అరికాలిమంట నెత్తి కెక్కింది. ఏమిటిది? ఎటూ తేల్చకుండా? ఏదోవిషయం అమాంతంగా ఎత్తుకువచ్చి, తనను సందిగ్ధంలోపెట్టి, మళ్లీ పూర్తిగా చెప్పకుండా బాధపెట్టటమెందుకు?

సత్యం మాట్లాడకుండా ఒకసారి తీవ్రంగా విశ్వనాథం ముఖం వంక చూశాడు.

"చెబితే నువ్వు బాధపడతావేమోనని"

"పడను"

"చివరికి యీ విషయం నేనే ఎత్తవల్సి వచ్చినందుకు"

"ఏవిషయం?" సత్యానికి చిరాకు వేసింది.

విశ్వనాథం తటపటాయిస్తున్నాడు. సత్యం తన ప్రాణస్నేహితుడు. అతనితో యీ విషయం ఎలా చెప్పటమా? అన్నట్టుగా వుంది అతన్ని చూస్తే.

"కూర్చుందాంపద" పార్కులోకి వచ్చాక అన్నాడు. కూర్చున్నారు పోయి.

సత్యానికి చాలా ఆత్రంగావుంది "చెప్పు చెప్పు" అంటున్నాయి అతనికళ్ళు.

ఎలా చెప్పేదా అనుకున్నట్టుగావుంది విశ్వనాథం పరిస్థితి. మళ్ళీ రెండు నిమిషాలు తటపటాయించాడు. ఏమనుకున్నాడో ఏమో చివ్వరికి చెప్పటానికే నిశ్చయించుకున్నట్లున్నాడు:

"రెండేళ్ళ క్రితం యీ పార్కులో మనిద్దరికీ జరిగిన సంభాషణ గుర్తున్నదా?" అన్నాడు మెల్లిగా.

"ఏ సంభాషణ?"

విశ్వనాథం మళ్ళీ చిక్కులో వడ్డాడు. "నువ్వలా అంటే ఏం చెప్పేది? 'ఈ విషయం మాట్లాడ్డం యిష్టంలేదని మొదటనే చెప్పాను. అవసరంకొద్దీ సగం చచ్చి అడుగుతున్నానన్నమాట. అటువంటప్పుడు నువ్వు కొంచం గుర్తుతెచ్చుకొని మాట్లాడాలి" అన్నాడు మెల్లిమెల్లిగా.

"ముందు విషయమేదో తెలిస్తే గుర్తుతెచ్చుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు సత్యం చాలా మామూలుగా వుండటానికి యత్నిస్తూ.

"అయితే నీకేం గుర్తులేదన్నమాట?"

"ఊహుఁ"

"సరిగ్గా రెండేళ్ళక్రితం యీపార్కులో కూర్చుని...." విశ్వనాథం ఆపాడు

"చెప్పు"

విశ్వనాథం జేబులోంచి సిగిరెట్టుపెట్టె తీసి ఒకటి సత్యానికిచ్చి ఒకటి తను తీసుకున్నాడు. వెలిగించుకున్నారు.

"నువ్వు నన్ను ఒకవిషయం అడిగావు."

"ఏవిషయం?"

"మనం మళ్ళీ మొదటికొస్తున్నాం"

సత్యం విసుక్కుని "అందుకనే అంతా ఒకసారి చెప్పమని

చెప్పానుగా" అన్నాడు. అతనివాలకం చూస్తే కొద్దిగా భయపడి నట్టు కనబడినా ఎక్కువ ప్రమాదాన్ని వూహిస్తున్నట్టు లేదు.

"సరే సూటిగా చెప్పేస్తున్నాను" విశ్వనాథం గొంతు సర్దుకో బోయి మళ్ళీ అస్వాభవికంగా కనబడవచ్చునని మానేశాడు.

"నువ్వు నన్ను వందరూపాయలు అడిగావు?"

సత్యం ఉలుక్కపడ్డాడు "నేనా?"

"అదిగో అలాఅంటే ఏంచెప్పేది?" అన్నాడు విశ్వనాథం బెదరిపోయి.

సత్యం సర్దుకుని "చెప్పు" అన్నాడు.

"వందరూపాయలు అడిగావు. ఎందుకడిగావో కూడా చెబుతాను. అత్తారింటికి పోయేందుకు డబ్బులేదు. అక్కడకు అదీ ఇదీ కొనుక్కొని తీసుకుపోవాలి' అని అడిగావు నేనెక్కడ్నుంచో అవస్థపడి తెచ్చి యిచ్చాను."

సత్యం చాలా బాధపడి "నేనెంత బుర్రబద్దలు కొట్టుకున్నా గుర్తురావటం లేదే" అన్నాడు జుట్టు పీక్కుంటూ.

విశ్వనాథం ఏం మాట్లాడలేదు. చూస్తూ వూరుకున్నాడు.

అత్తారింటికి భార్యను తిసుకువచ్చేందుకు, పోయేందుకు డబ్బు విషయం బాధపడినమాట వాస్తవమైనట్లు లీలగా గుర్తుకు వస్తున్నది సత్యానికి. కానీ తను ఆ డబ్బుకోసం విశ్వనాథాన్ని అడిగాడా? అతనిదగ్గర తీసుకుని యిన్నాళ్ళు యివ్వకుండా వూరుకున్నాడా?

"నీకు మతిమరుపు అనేది అందరికన్నా ఒకపాలు ఎక్కువని ఒప్పుకుంటావా?" అన్నాడు విశ్వనాథం ఒకనిముషం ఊరుకుని.

"ఆ విషయం నీకన్నా నాకు ఎక్కువేతెలుసు,"

"నీ యిష్టం నేనంతకంటే ఎక్కువ చెప్పను. నీకావిషయం గుర్తువచ్చేందుకు ఋజువులు అంతకన్నా చూపేందుకు ప్రయ

త్నించను. అది మన స్నేహానికే కళంకం. నే నసలు అడక్క-పోయేవాణ్ని కాని నాతలకు మించిన అవసరం రాబట్టి...."
అంటూ ఆగిపోయాడు.

సత్యానికి ఏంమాట్లాడాలో తోచక మాట్లాడలేదు.

"నేనబద్ధం చెప్పానని అపనమ్మకం లేదుగదా."

ఈ మాటకు సత్యానికి నిజంగా కోపంవచ్చింది. "నువ్వింత అసహ్యంగా మాట్లాడతావని అనుకోలేదు. నేను అంత నీచుణ్ని అనుకున్నావా?" అనేశాడు.

విశ్వనాధం రెండునిమిషాలు ఆలోచించి "తప్పదు గనక అలా అనవల్సి వచ్చింది. సగం చచ్చి నేనడిగాను యీ విషయం. తరువాత నీ యిష్టం ఇక పోదాంపద" అని లేచాడు.

ఇద్దరూ లేచి నిల్చున్నారు.

సత్యం ఏం మాట్లాడటంలేదు అతని ధోరణి చూస్తే బాగా ఆలోచిస్తున్నట్టుగావుంది. విశ్వనాధం తను తిరిగి పోయేసందు వచ్చాక "ఈ విషయాన్ని మనస్సులో పెట్టుకుని బాధపడకు. నువ్వు యివ్వగలిగితేనే యియ్యి. అయితే ఒక్కటి ఇస్తే రేపు సాయంత్రానికే యిచ్చే ఏర్పాటుచూడు. ఆ తర్వాత యిచ్చినా ప్రయోజనం ఉండదు" అని బుజంతట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సత్యం ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

తలనిండా ఆలోచన్లు. రెండు సంవత్సరాలక్రితం తను విశ్వనాధందగ్గర ఎప్పుడుడబ్బు తీసుకున్నదీ గుర్తు తెచ్చుకోవాలని ప్రయాస పడుతున్నాడు.

ఆలోచన్లతో అమితంగా బాధపడి ఆపూట భోజనంకూడా సరిగ్గా చెయ్యలేకపోయాడు.

"ఏమిటి అంత తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నారూ?" అనడిగింది భార్య అన్నం తింటుంటే.

"ఏం లేదు"

"ఏం లేకపోవటమేమిటి? అన్నమంతా వదిలేస్తూ...."

సత్యం విసురుగుగా కంచందగ్గర్నుంచి లేచిపోయాడు. ఆమె తెల్లబోయింది.

ఈజీఛైర్‌లో కూచుని కళ్ళుమూసుకుని సతమత మవుతుంటే మళ్ళీవచ్చి "ఏమిటంత యిదవుతున్నారు? నాకూ్కడా చెప్పరూ" అనడిగింది.

సత్యం కొద్దిగా విసుక్కుని "నన్ను చంపక యిక్కడినుంచి వెళ్ళిపో శారదా?" అన్నాడు. పేరుపొట్టిచేసి శారూ! అని పిలవటం అతసింకా అలవాటు చేసుకోలేదు.

ఆమె ముఖం ముడుచుకుని అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

"విశ్వనాథం యివాళ చాలా విచిత్రంగా మాట్లాడాడే" అనుకున్నాడు సత్యం. నిజంగా తను అతనిదగ్గర అప్పుచేసినమాటే వాస్తవమైతే యిన్నాళ్ళనుంచీ యివ్వకుండా వూరుకోవటం క్షమించరాని నేరమే. అందులోనూ అయిదూ పదీకాదు, వంద రూపాయలు.

విశ్వనాథం తనతో అబద్ధం చెప్పడుగదా.

ఆమాట అతను అన్నందుకే యిందాక తనెంతో కోపం తెచ్చుకున్నాడు. మళ్ళీ ఆపాయింటును గురించే ఆలోచించటం తనకే పాపం.

కాని ఎంత తన్నుకున్నా తనకు డబ్బు అప్పు పుచ్చుకున్నట్లే గుర్తు రావటంలేదు.

లీలగా తనకు రెండేళ్ళక్రితం అవసరం రావటంమట్టుకు గుర్తు వున్నది. అయితే తను ఆ డబ్బుకోసం విశ్వనాథాన్ని అడిగినట్లూ, అతను యిచ్చినట్లూ మట్టుకు గుర్తురావటంలేదు. కాని విశ్వనాథం చెప్పింది అబద్ధం అయేందుకు వీలులేదు.

రెండేళ్ళక్రితం....

వచ్చి భార్యను తీసుకుపోవాల్సిందని మామగారు వుత్తరం రాశాడు. తనదగ్గర అప్పుడు డబ్బులేకపోవటం సంభవించింది. అందుకోసం ఏంచేశాడు? ఎవర్ని అడిగాడు?....తనకు బాగా స్నేహంవున్నదల్లా విశ్వనాధంతోనే. ఇద్దరిమధ్యా రహస్యాలు కూడా వుండవు. ఆరోజురాత్రి ఎనిమిది గంటలకే అని గుర్తు ....కొంచం కొంచం గుర్తు వస్తున్నది. విశ్వనాధం యింటికి పోయి తలుపు తట్టాడు. అక్కడ్నుంచీ యిద్దరూ....పార్కుకే దారితీశారు, అక్కడ కూర్చున్నాక అడిగాడు తను. ఎలాగయినా వందరూపాయలు సర్దమని, అతను సర్దులానని మాటకూడా యిచ్చినట్లున్నాడు, ఇచ్చినట్లున్నాడేమిటి? ఇచ్చాడు.

ఆ తరువాత....

సత్యం చాలా కష్టంమీద గుర్తు తెచ్చుకుంటున్నాడు.

అప్పు డేంజరిగింది? తను....యింటికి వచ్చేశాడు....విశ్వనాధం మీద ఎక్కువ ఆశపెట్టుకోలేదు. అతనుకూడా తనలాంటివాడే. అప్పటికప్పుడు ఎలా పుట్టుకువస్తాయి. వందరూపాయలు? కాని కొద్దికొద్దిగా జ్ఞాపకం వస్తున్నది. ఆ రాత్రి పదింటికి గావును అతను వచ్చి తలుపుతట్టాడు. వందరూపాయిలు ఇంకా....బాగా చెప్పవలసివస్తే పదిరూపాయలనోట్లు తనచేతిలోపెట్టాడు. తను ఏంత సంతోషించాడప్పుడు?

ఇప్పుడు అంతా జ్ఞాపకంవచ్చింది-రెండు సంవత్సరాలక్రిందటి ఆ సంఘటన కళ్ళకు గట్టినట్లయింది.

విచారంగా నిట్టూర్చాడు.

ఎంత మతిమరుపు తనకు? అంత పెద్దవిషయాన్ని ఎలా మరచి పోగలిగాడు? పైగా గుర్తులేదన్నట్లు విశ్వనాధాన్ని దబా యించాడు. ఎంత చిన్నబుచ్చుకున్నాడో ఏమో అతను.

తన ప్రవర్తనమీద తనకే సిగ్గువేసింది సత్యానికి.

అంత ప్రాణంగావుండే విశ్వనాథమే తెగించి డబ్బు అడిగే వాడంటే అతనికి ఎంత అవసరం వచ్చివుంటుంది; లేకపోతే అంత తేలిగా బయటపడే మనిషికాదు అతను. రేపు సాయంత్రానికే కావాలన్నాడు ఎంత యిబ్బందో?

అయితే వెంటనే ఎలా యీ బాకీతీర్చడం.

సత్యానికి తాత్కాలికంగా యిదొక సమస్యలాగానే కనిపించింది. కాని తన యిబ్బందులకోసం మరొకర్ని యిరుకులోపెట్టే స్వభావంకాదతనిది. మనసులో ఏదో నిశ్చయించుకున్నాడు. లేచాడు.

ఇతను లోపలకు రావటంచూసి శారద లేచి నిల్చుంది మంచం మీదనుంచి.

సత్యం కొంచంగా తటపటాయించాడు. "నీతో ఒక పనుంది. నువ్వు నాకు సాయం చేస్తావనే నమ్మేతాను" అన్నాడు విషయం ముందే బయటపెట్టకుండా.

"చెప్పండి"

సత్యంముఖంలోకి చూసింది ఆమె. అతనుమట్టుకు ఆమెముఖంలోకి చూడలేకపోయాడు. ఇందాక విసుక్కున్న విషయం యిప్పుడే గుర్తుకు వచ్చినట్లుంది.

"చాలా అవసరం. ఒక స్నేహితుడికి బాకీపడ్డాను. వెంటనే తీర్చెయ్యాలి. నీ చేతిగాజులు ...."

సిగ్గులాంటిది అది ఏదోవేసి మిగిలిన విషయం చెప్పలేకపోయాడు. అయినా అంతవరకూ చెప్పాక మిగిలింది చెప్పనూ అక్కర్లేదు.

రెండు నిమిషాలవరకూ అతనామెవంక చూడలేదు.

"తీసుకోండి" అన్న శబ్దం వినిపించిన తర్వాత తల ఎత్తి చూశాడు. శారద చేతులు ముందుకు జాపి — తనకు చాలా దగ్గర్లో వున్నాయి. వాటిల్లో గాజులు.

సత్యానికి ఆమెవంక చూడటానికి భయంవేసింది. వణుకుతున్న చేతుల్తో చూడకుండానే వాటిని అందుకున్నాడు.మనసులో తనని తను తిట్టుకున్నాడు- ఈ శారదనే తను యిందాక విసుక్కుంది. ఆమెకి ఎలా కృతజ్ఞత చెప్పాలో తెలియలేదు. రోజూవిషయం వేరు. ఎప్పుడూ మాట్లాడినంత స్వేచ్ఛగా యీ క్షణంలో అత నామెతో మాట్లాడలేకు. "రక్షించావు శారదా" అన్నమాటలు మాత్రం అతని పెదాలు దాటి బయటకు వచ్చాయి సిగ్గు విడిచి.

వెనక్కి తిరిగి రెండడుగులు వేశాడు, మళ్ళీ ఏదో స్ఫురణకి వచ్చి ఆగిపోయాడు. "ఒక గంటలో వస్తాను, జరిగిందంతా తర్వాత విపులంగా చెబుతాను. ఏం అనుకోకేం?" అంటూ శారద కళ్ళలోకి చూశాడు. ఆమె కళ్ళవెనక కొంచెంగా నీరు చిమ్మిన సంగతి అతను గ్రహించలేదు. గాజుల్ని జేబులో వేసు కుని, తలుపులుతీసుకునిబయటకు....చీకట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

....

ఆ రాత్రేపోయి విశ్వనాథానికి వందరూపాయలూ యిచ్చివచ్చాక సత్యంమాత్రం ఆ రోజునుంచీ చాలా కులాసాగావున్నాడు. ఎటొచ్చీ విశ్వనాథమే బెదిరిపోవటంమొదలుపెట్టాడు.తన కతని మీద ఏకోపంలేదని అతను గ్రహించాలని సత్యం తాపత్రయం. అందుకని అతను ఎప్పటికంటే ఎక్కువ విశాల హృదయంతో ప్రవర్తించసాగాడు. కాని అతనితో స్వేచ్ఛగా మాట్లాడటానికి విశ్వనాథమే భయపడుతున్నాడు.

సత్యం యిది అర్థంచేసుకోలేకపోయాడు. తను అతనిమీద కోపం పెట్టుకున్నాననే అతననుకుని అలా ప్రవర్తిస్తున్నాడా? ఈ విషయంగురించి విశ్వనాథాన్ని అడగలేదు. కాని, ఆరాత్రి "నా మతిమరుపు ఎంతటిదైనా యిప్పటికైనా గుర్తువచ్చిందిరా" అని తను అన్నప్పుడు అతను చూపించిన హావభావాల్లో దాగొన్న పిరికితనాన్ని మాత్రం సత్యం మరిచిపోలేకుండా వున్నాడు. "జరగవలసిన విషయం జరుగుతుంటే విశ్వనాథం ఎందుకంత భయపడతాడు?" అని తనే విస్తుపోయాడు.

ఆరోజు సాయంత్రం సత్యం కాఫీత్రాగి బయటకు వస్తున్నాడు. విశ్వనాథం గుమ్మంలోనే ఎదురయ్యాడు.

"ఓ రా. కూర్చో" అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం వచ్చి కూర్చున్నాడు. రోజూకన్నా అతని కళ్ళలో బెదురు ఆరోజు మరీ ఎక్కువగా వుంది.

"కాఫీ తెస్తాను" అంటూ సత్యం లోపలికి పోబోయాడు.

కాని విశ్వనాథం వారిస్తూ "వద్దు వద్దు" అని ఆపాడు. ఈమధ్య అత నిలా అనటం అలవాటయిన విషయమే గనుక సత్యం ఎక్కువగా ఆశ్చర్యపడకుండా వచ్చి అతనికి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

"బయటికి పోదామా?"

ఈప్రశ్న అడిగింది సత్యం.

"వద్దు. నీతో చాలా చెప్పాలని వచ్చాను" అన్నాడు విశ్వనాథం క్రొత్త గొంతుకతో.

"మాట్లాడు. కాని నేనుకూడా నీతో మాట్లాడదా మనుకుంటున్నాను"

"ఏమిటి?"

"నీ ప్రవర్తన గురించి. నువ్వా రోజునుంచీ చాలామారిపోయావు. నువ్విందులో చేసిన తప్పేమిటో నా కర్థంకావటంలేదు. నేను ఎన్నిసార్లు మాట్లాడదామని వచ్చినా తప్పించుకుపోయావు. నాకు మొహం కనిపించకుండా వుండాలని కూడా చాలాసార్లు ప్రయత్నించావు. అవునా?" అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. "నేను నీకు చాలా ద్రోహం చేశాను సత్యం" అన్నాడు గాద్గదికంగా.

సత్యం ఆశ్చర్యపోయాడు. "ద్రోహమా? అదేమిటి?"

విశ్వనాథం మాట్లాడకుండా జేబులో చెయ్యిపెట్టి ఆపదిరూపాయిల నోట్లు బయటకు తీశాడు. అవి సత్యానికి అందిస్తూ "వందరూపాయలు. ఇవి నీవే తీసుకో" అన్నాడు.

సత్యం యింకా ఆశ్చర్యపోయాడు. "నావా?"

"అవును నీవే. నేను నీకు చాలా ద్రోహం చేశాను. వందరూపాయలు నాకు నువ్వు బాకీపడలేదు. నేనే నీకు పడ్డాను. నీ డబ్బు నువ్వుతీసుకో"

సత్యం తీసుకోలేదు. "నాకేం అర్థంగాకుండా వుంది. అసలు విషయం చెబుతే?" అన్నాడు.

"నన్ను క్షమిస్తావా?"

"క్షమించేందుకు నేనెవర్ని?"

విశ్వనాథం చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

"నా ఉద్యోగం ఏమిటో నీకు తెలుసుగా. ఆఫీసులో డబ్బు విషయమంతా నా చేతులమీంచే జరగాలి. బుద్ధి గడ్డితిని ఆఫీసు డబ్బులోంచి ఒక వందరూపాయలు తీసి యింట్లోకి వాడేశాను. అది లెక్కల్లోకి వచ్చింది. నీకావిషయం చెప్పిననాటి మరునాటికల్లా ఆ డబ్బుకట్టి వేయకపోతే ఉద్యోగం వూడిపోయే పరిస్థితి ఏర్పడింది? ఉద్యోగంపోతే నాగతి ఏమౌతుంది? అందుకని

వందరూపాయలు పూడ్చాలి. ఎంతమందినో అడిగాను. లాభం లేకపోయింది. నీతో వున్నవిషయం చెబుతే ఎట్లా? ఇటువంటి వ్యవహారాలంటే నువ్వు మండిపడతావు. నేనంటే నీకు ఏవగింపు కలుగుతుంది. మనస్నేహానికే భంగం వాటిల్లవచ్చు. నీ మతిమరుపు ఒకసాకుగా తీసుకున్నాను. అలా నాటకం ఆడాను. నువ్వామాయలో పడిపోయావు"
సత్యం ముఖం చూస్తూ చూస్తుండగానే ఎర్రబారింది, "అయితే యిప్పుడు?" అని అడిగాడు.

"ఆ తర్వాత నేను చాలా విచారించాను. నీకు ఎంతో ద్రోహం చేసినట్లు బాధపడ్డాను. ఉన్నవిషయం నీకు చెప్పందే తోచలేదు. ఇవాళ పస్టుతారీఖు. నా జీతం వందరూపాయలూ వచ్చింది. అవి నీకు యిచ్చేద్దామని తెచ్చాను. తీసుకుని నన్ను క్షమించు" అంటూ సత్యం చేతులు పట్టుకోబోయాడు.

సత్యం విదిలించుకుని నిలబడ్డాడు. అతని కళ్ళు ఎర్రబారాయి. "ఆఖరికి యిదన్నమాట నువ్వుచేసింది. నీపని సానుకూల పడేటందుకు యింత నీచానికి తలపెట్టావన్నమాట. అసలు విషయం చెబితే నేనేమంటానో అని జడిసి యీ ఘోరమైన అబద్ధానికి పూనుకున్నావు. ప్రతిమనిషికీ ఒక వ్యక్తిత్వం, మనస్సు అనేవి వుంటాయని తెలుసునా? మన స్నేహానికి భంగం వస్తుందని భయపడి శాశ్వతంగా భంగంవచ్చే పనిని చేశావు. నువ్వన్న మాటలవల్ల నన్ను,నా వ్యక్తిత్వాన్ని నేను మోసంచేసుకున్నాను. నా మీద నాకే అపనమ్మకం కలిగింది. రెండు సంవత్సరాల క్రితం నువ్వు నాకు డబ్బు యిచ్చినట్లూ, నేను నీకు యివ్వటం మరిచిపోయినట్లూ ఆ దృశ్యాలన్నీ మనసులో ఏర్పరచుకున్నాను. అంటే నీమీద నాకున్న నమ్మకం నన్నలా చేయించింది. ఆ నమ్మకాన్ని నువ్వేనాశనంచేసుకున్నా వన్నమాట.నాముందు మళ్లీ

యిలా వచ్చి మాట్లాడుతున్నందుకు సిగ్గు వెయ్యటంల్లేదూ? పైగా వందరూపాయలు నాకిద్దామని వచ్చావా? ఆ డబ్బు నువ్వే పట్టుకుపో. దాంతోపాటు మన యిద్దరి మధ్యావున్న స్నేహాన్నీ సంబంధ బాంధవ్యాల్నీ తీసుకుపో. నాతో మాట్లాడేందుకు ప్రయత్నించకు"

సత్యం యిది మాట్లాడుతున్నంతసేపూ విశ్వనాధం తల ఎత్తలేదు. తర్వాత సత్యం కోపంలోంచి తేరుకుని తల ఎత్తిచూశాక విశ్వనాధం అక్కడలేదు.